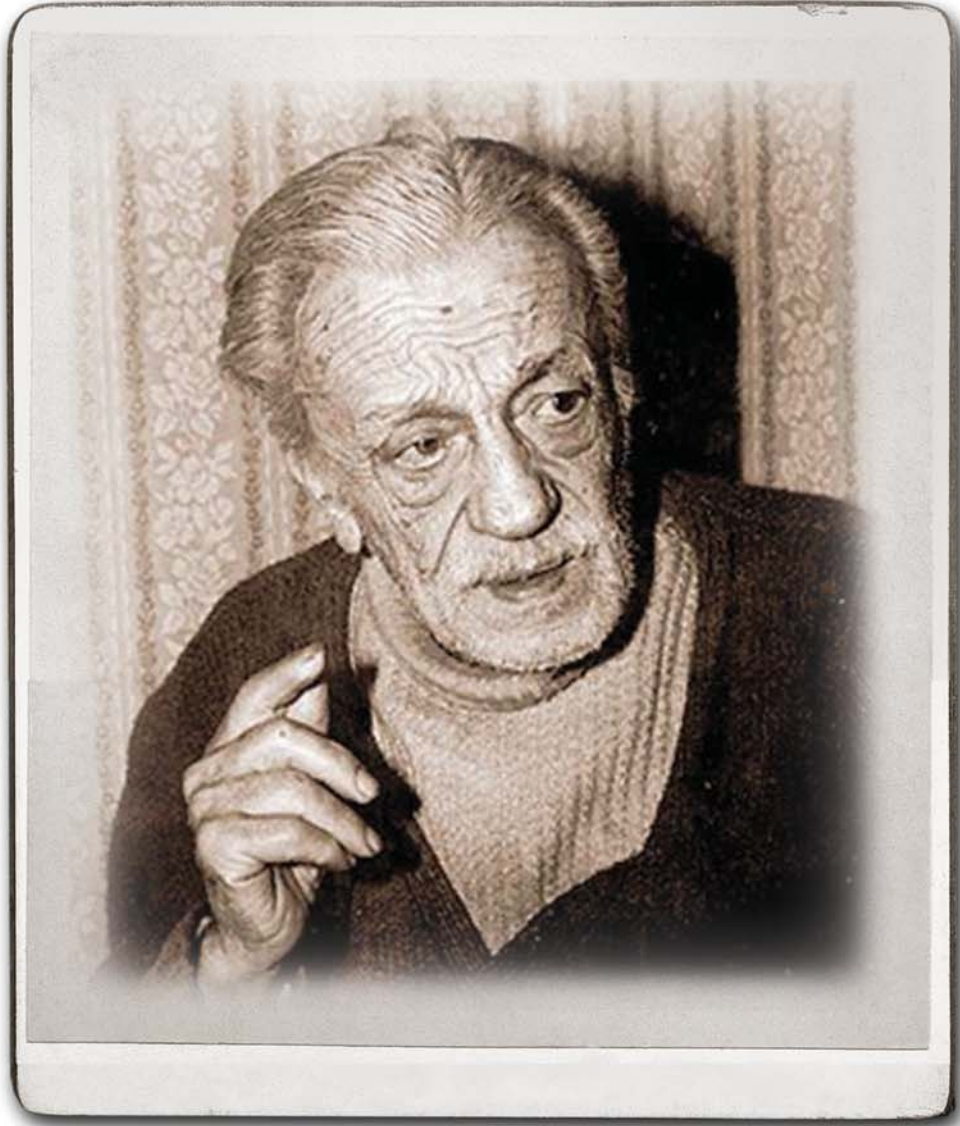

Edebiyat

Bekir OĞUZBAŞARAN

HZ. PEYGAMBER SEVGİSİ VE
NECİP FAZIL

Aslında buna sevgi değil, aşk demek daha doğru. O'na, "Çöle İnen Nur" (Çöle ve Bütün Zaman ve Mekâna) ve "Esselâm" gibi biri nesirle, öbürü şiirle aşk destanları yazan; hayatının cahiliye devrinden sonra topyekûn fikir, sanat ve şiirini ve her şeyini O'nun yoluna adayan bir insanın aşkından söz edilebilir ancak. "Yol O'nun, varlık O'nun, gerisi hep angarya"dır onun için. "O ki, o yüzden varız"dır. O, âlemlere rahmet olan'dır. O ki, "Sen olmasaydın, âlemleri yaratmazdım." ilâhî hitabının muhatabıdır. O ki, Allah'ın sevgilisidir. Hakkında on beş asırdır sayısız naatlar yazılmıştır. O ki, İslâm'a kabul eden, iman eden şaire mübarek hırkalarını hediye edecek kadar doğru ve güzel söze değer veren ve kıyamete kadar Hakk'ı öven, bâtlı hicveden, onunla mücadele veren kelâm ve kalem sahiplerine en doğru yönü gösterendir.

Çile'yi gözden geçirdiğimizde merhum İslâm şair ve mütefekkeri Necip Fazıl Kısakürek'in Peygamber'ine olan bağlılığının ne kadar güçlü ve şuurlu olduğunu kolayca fark ederiz. O'na karşı derin sevgisi ve O'nun yoluna adanmışlığını daha kitabın "Şiirlerim ve Şairliğim" adını verdiği Takdim'inde görürüz. Şair Necip Fazıl şu sözlerle Peygamber yoluna bîat eder: "Biz şiiri iman için bilmişiz ve bu mihrak bilgiyi, her bilginin geçtiği binbir yol ağzı biliyoruz.

Üstün idrâk olan şiir, ilk borç olarak, elinde kâinat sırlarının anahtarı, O'nun hilkat sırrının ve Kâinat Efendiliği makamının eşğinde dize gelecektir.

Şiir bu mukaddes eşğin süpürgesi; şair de boynundaki süpürücülük borcuyla insanoğlunun en yüksek rütbelilerinden birisi...

Ben, bu rütbelerin en yükseği içinde, O'nun ümmetlik liyakatinin en alçak ferdi olarak, o mukaddes eşğin süpürücüsüyüm!"

Orijinal bir tasnife sahip olan Çile'nin ilk bölü-

ümü, "Allah", ikinci bölümü, "İnsan" başlığını taşır ve bu bölümün ilk şiiri, "İnsan piramidinin en yüksek noktasında bulunan insan"a, "Peygamber"e ayrılmıştır, yani "Peygamberler Peygamberi"ne...

*Sen, fikir kadar güzel;
Ve tek, birden daha tek!
İtrını süzmüş ezel;
Bal sensin, varlık petek...*

*Sensiz ölüme hisar;
Bâkisi hep inkisar...
Sar bizi, çepçevre sar,
Rahmet rüzgârı etek!.. (1958)*

Necip Fazıl, kendisine uyanları doğru yoldan saptıran ve Kur'an-ı Kerim'de zemmedilen şairciklerden değil, "Allah'ın sır hazinesi Arş'ın altındadır ve anahtarı şairlerin diline verilmiştir." buyuran Allah Resulü'ne köleliği en yüksek rütbe bilen bir iman şairidir. O, "Hakikat Sultanı"na dair şu beyitleri de söylemiştir:

Allah'ın Sevgilisi

*Düşünüyorum: O'ndan evvel zaman var mıydı?
Hakikatler, boşluğa bakan aynalar mıydı?
(1938)*

Ölçü

*Müjdecim, Kurtarıcım, Efendim, Peygamberim;
Sana uymayan ölçü, hayat olsa teperim! (1974)*

Rütbe

*Düşünün, ben ne büyük rütbeye tutkuluyum!
Çünkü O'nun kulunun kölesinin kuluyum! (1973)*

Yanılmıyorsak, bu son beyitte şair, başlısı bulunduğu şeyhi Abdülhakim Arvasî'den de üstü kapalı bahsediyor. O'nun kulu ve Resulü: Peygamberimiz, O'nun kölesi: Efendi Hazretleri, O'nun da kulu, kölesi, müridi: Necip Fazıl...

Sevilenin yaptığı her şey sevilir. Mademki O ölmüştür, o halde ölüm de güzeldir:

Güzel Şey

*Ölüm güzel şey; budur perde ardından haber...
Hiç güzel olmasaydı ölü müydü Peygamber?..
(1977)*

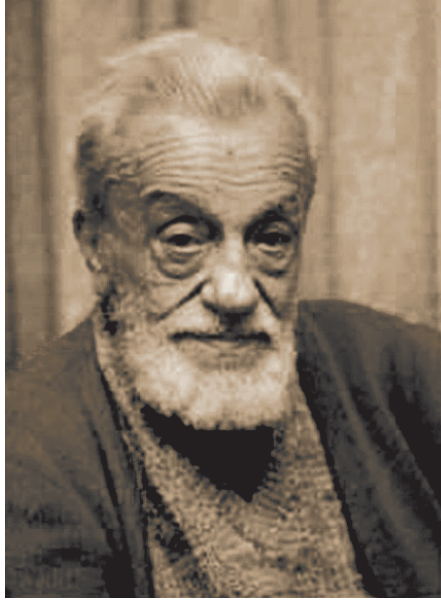
Necip Fazıl'a göre, ölümsüzlük, Resul'e köle olmakla kazanılır, fakat bugün bu gerçek unutulmuş gibidir. İnsanlar dünya hayatına kendilerini alabildiğine kaptırmış bir durumdadır. Mehmet Âkif'in Kur'an-ı Hakîm için: "İnmemiştir bu kitap, hele hakıyla bilin / Ne mezarlıkta okunmak, ne de fal bakmak için" dediği gibi, Necip Fazıl da İslâm'ın yaşanmadığından mustarıptır: "Siz hayat süren leşler" dercesine şu mısraları yazar: "Bir yurt ki bu, diriler ölü; ölüler diri; / Râflarda toza batmış Peygamberden bildiri."

Sakarya Türküsü'nde "mâsum Anadolu'nun sâf çocuğu"nu sembolleştiren Sakarya, yani "Allah yolunun bağlarına", "Son Peygamber"in "Kılavuz"luğunda yeni bir diriliş için "Davetiye" çıkaran şair, "Gelir" isimli şiirinde: "O yön ki, ezelle ebed arası / Ne sola kıvrılır, ne sağa gelir." Ve "Hasretle beklenen gelir mutlaka; / Sultan fikir, şanlı otağa gelir." sözleriyle de imanından kaynaklanan ümidini ifâde eder. "Şarkımız" şiirinde, "Gideriz, nur yolu izde gideriz," diyerek Peygamber yoluna bağlılığını açıkladıktan sonra, Müslüman olmanın, Müslüman kalmanın, İslâm'ı gerçek anlamda yaşamının, bütün boyutlarıyla yaşatmanın zorluğunu ve çilelere mal olan bir şey olduğunu da; "Taş bağırda, sular dizde gideriz," diye ifade eder. Aynı şiirde, ilk çilekeş Müslümanlardan, sahabeden günümüze "Sonsuzluk Kervanı"nın imanı yolunda çektikleri hatırlatılmakta, "Bir gün akşam olur biz de gideriz, / Kalır dudaklarda şarkımız bizim..." mısraları ile de her nefsin mutlaka

ölümü tadacağını, fakat İslâmiyet'in kıyamete kadar sürecek bir ölümsüz dâvâ olduğu duygulu bir biçimde ilân edilmektedir. Evet, Necip Fazıl, fânî olan bedeniyle ölmüş, ama ruhuyla, dâvâsıyla yaşamaya devam etmektedir. Ve edecektir de...

"İnsan ölünce eseri kalır." derler. Kendisini;
"Ben şairim, gaibi kurcalayan çilingir,

Canlı cenazelerin başında Münker-Nekir..." diye takdim eden merhum Üstad'ın Hz. Peygamber bağlılık ve muhabbetine Çile'sinden birkaç örnek daha sunmak isterim:

Kervan

*Yedi renkli Peygamber kuşağının altında,
Kervanım yola çıktı, öncüsü
kır atında...*

(1939)

1000 Yıl Sonra Tarih

*Bin sene evvel, iğne ucuyule
delindi zar;
Resûlden haber geldi,
mezarsız öldü Sezar!..*

(1947)

Son Sığınak'tan:

*Ey insan, sana son sığınak,
Son Peygamber'in hırkasında! (Ağustos 1982)*

Geçilmez'den:

*Geçitlerin, kilitlerin yalnız O'nda şifresi;
İşte, işte o eteğe sarılmadan geçilmez!
(Nisan 1983)*

Peygamber

*Sende insan ve toplum, sende temel ve bina;
Ne getirdin, götürdün, bildirdinse âmennâ!..
(Nisan 1983).*

📷 Mekke - Medine Albümü'nden

Biz Necip Fazıl'ı niçin seviyoruz? Allah ve Resulü'nün dostlarına dost, düşmanlarına düşman olduğu için... Hayatını, fikrini, sanatını, şiirini, her şeyini bu yola vakfettiği için... "Pazarlıksız İslâm" tezini savunduğu ve bu uğurda her mihnete katlandığı için... Bize, mayası temiz gençliğe Ehl-i Sünnet Ve'l Cemaat yolunu gösterdiği için... Bazı zavallı kalemlerin, onu İslâmcı saymaması, nice aykırı ismi Türkiye'de İslâmcılık Akımı içinde mütalaa ederken, onu saf dışı etme zavallılığına düşmesi, sadece kendileri ile ilgili bir ruhî rahatsızlık belirtisidir. Gûya Üstad'ın orijinal fikri yokmuş. Evet, onun Kur'an ve sünnete, icma ve kıyas'a aykırı, ters, karşı orijinal bir görüşü yok. Bu, onun için bir eksiklik değil, tam tersine, kanaatimizce faziletlerin, faziletlerinin en büyüğüdür. Bu, onun reformist fikirlere sahip olmadığını gösterir ki, son derece değerli bir vasıftır, bizim için... Bu, onun ezel kadar eski ve ebed kadar yeni bir dâvânın çağımızdaki bayraktarı olduğunu gösterir. Güneş balçıkla sıvanır mı? Yel kayadan ne alır? Klikçi, muvazaacı, birtakım çevrelere

yanarmacı tutumların Müslümanlara ve Müslümanlığa herhangi bir faydası dokunabilir mi? Bu ve benzeri soruların cevaplarını vicdanlara havale ediyorum...

Şairler Sultanı unvanına lâyık görülen Necip Fazıl, İslâm'ın her şeye koyduğu mukaddes ölçüyü tartışmasız, peşin olarak kabul eden, şiiri ve şairi de buna göre değerlendiren bir insandı. İşte, şair için getirdiği ölçülerden biri: "Şair, başları Arş'a değen nebîlerin semavî mucizeleri yanında, ayakları toprağa mihli, azat kabul etmez bir tâbi olarak, madde üstü sıçrayış ve mâverâyı kucaklayış cehdinden, mucize, aşk ve hasretinden en dokunaklı bir sözcü... Kâinatın Efendisi tarafından Peygamber hırkasının, üzerine atıldığı "kelâm prensi"... Gençliğinde arkadaşları tarafından kendisine "Prens" diye hitap edildiğini de hatırlarsak, bu şair tarifinin adeta kendisi için yapılmış olduğunu, daha doğrusu onun, Peygamberin iltifatına mazhar olmak için çalışan bir şair olduğunu kolayca fark ederiz.